

ner alle de andre Led, fjerner Departementschefen og lader Generaldirektøren referere direkte til Ministeren, er det nødvendigt at have et Organ, der dog har nogen saglig Indsigt og er i Stand til kritisk at gennemgaa de Forslag, der kommer. Derfor tror jeg, at skal vi have den foreslaaede Ordning, maa Jernbaneraadet kædes dertil. Det ser ganske vist ikke umiddelbart tiltalende ud at have et saadant Raad, men det er vist nødvendigt at have det, hvis den foreslaaede Ordning bliver til Virkelighed.

Jeg er forhindret i at gaa ind paa Lovforslagets Enkeltheder, fordi jeg mangler tilstrækkeligt Kendskab til Forholdene, og jeg maa bebrejde den højtærede Minister, at han har ventet saa længe med at forelægge Kommissionsbetænkningen, at man ikke har haft Tid til at sætte sig ind i det vældige Materiale. Men der er Ting, man falder over ved en umiddelbar Betragtning. Det siges, at det, det her gælder om, er at skabe faste Rammer ved Statsbanerne, saa at man for Fremtiden ved, at saaledes skal Ordningen være, og naar det fastsættes i Loven, har man Betryggelse for, at det bliver, som Loven har fastsat. Men det er jo langt fra faste Rammer, der her skabes. Jeg skal blot nævne, at medens Kommissionen dog har ment at kunne fastslaa, hvor mange Embedsmænd der skal være i de øverste Stillinger, flyder det hele ud, saa snart vi ser Ministerens Forslag. Der staar i § 2, at der skal være „en Generalsekretær“ — der ved man altsaa, hvor mange der skal være — og saa „en eller flere Kontorchefer“. Det vil sige, at der skal være en til at begynde med, og hvis Generaldirektøren finder, at han vil have fem, faar han dem, fordi man mangler Indsigt til at forstaa, at de ikke er nødvendige. „Endvidere har Generaldirektøren til Medhjælp 4 faglige Afdelingschefer, som med Bistand af det fornødne Antal Kontorchefer . . .“ Det fornødne Antal! Jeg synes, at naar man endelig havde haft en Kommission siddende til at gennemgaa alle Enkeltheder, kunde man i det mindste have sagt: Saa og saa mange Kontorchefer skal der være. Naar der saa en Dag skulde ske en Revision, maatte man sige, at nu gaar vi udenfor Lovens Forudsætninger, men kommer man nu og siger, at vi skal have to nye Kontorchefer, kan Ministeren erklære, at det var forudsat i Jernbaneloven, for der staar „en eller flere“ og „det fornødne Antal“, man var paa det rene med, at man maatte

have de friest mulige Hænder. Det forekommer mig, at dette ikke er at skabe faste Rammer. Man kommer ind i en Vilkaarlighed, som kun kan bringe Uføre med sig. Videre staar der i tredje Stykke af § 2: „Afdelingschefen for Baneafdelingen leder endvidere Forberedelsen og Gennemførelsen af nye Statsbaneanlæg og har til Medhjælp i denne Virksomhed en eller flere Baneingeniører“. I § 3, hvor der er Tale om Revisionen, staar der: „med Bistand af det fornødne Personale“. Jeg synes, at hvis man vilde have faste Rammer, maatte man mindst kunne sige, hvor stort Personalet maatte være, saa man vidste, hvad der var Tale om. Jeg synes ikke, det kunde være saa overhaands vanskeligt. Naar Generaldirektøren skal have to Distrikter under sig, og Distriktslederne eller Kredslederne skal sortere under ham, er det jo ikke noget nyt, saa man kan sige, at man staar her i Blinde og ikke kan regne ud, hvor stort et Personale der skal bruges. Organisationsrammerne i det foreliggende Lovforslag afviger ikke stærkt fra, hvad vi har haft en Gang tidligere, da vi ogsaa havde disse to Distrikter, og det forekommer mig derfor, at man i langt højere Grad, end det er Tilfældet her, maatte kunne have skabt nogen Sikkerhed for, hvordan Ordningen vil blive.

Derefter staar der, at der „tildeles hver af Distriktscheferne til Medhjælp det fornødne teknisk og kontormæssigt uddannede Personale“. Heller ikke her er der Tale om Grænser. Og videre: „Ministerens fastsætter efter Indstilling fra Generaldirektøren de nærmere Bestemmelser for Samarbejdet mellem Distrikterne indbyrdes og for Distrikternes Forhold til Generaldirektøren“. Denne Bestemmelse betyder, at Generaldirektøren selv bestemmer, hvor stort Selvstyre han vil give Distrikterne. Det er, naar vi oversætter det ordret, i Virkeligheden det, der staar der. Det nedsatte Udvalg havde ment, at Distrikterne i høj Grad skulde have Bestemmelseret over mange Smaaspørgsmaal for at hindre de mange Omsvøb, som nu finder Sted. Det mener Generaldirektøren imidlertid ikke. Han vil være den enebestemmende, og nu siges der da, at det fremtidig bliver Generaldirektøren og Ministeren, der i Fællesskab bestemmer Forholdet imellem Distriktscheferne og Generaldirektøren. Det vil sige, at Generaldirektøren faar Lov til i Fremtiden at bestemme, i hvilke Ting han ikke selv vil tage Afgørelsen. Er det at skabe faste Rammer,